

II. felvonás

Harc a Birodalomért

4. fejezet

Kelepce

Két nappal a Hagetaka pusztulása előtt:

Ádáz harc bontakozott ki a csarnokban, mester és tanítványa immár végleg egymás torkának estek. Aleya az Ataru forma kecses, akrobatikus mozdulataival könnyedén felül tudott kerekedni a lányon. A két fénykard és a Niman forma könnyedsége mit sem ért Rea számára, aki már érezte, hogy a folytonos hátrálás hamarosan megtörhetetlen akadályba ütközik – a falba.

A lány úgy döntött, hogy ezt nem fogja megvárni, kockázatos ellentámadást intéz a császárnő ellen. Hárította a sith soron következő támadását, majd gyomron rúgta a nőt. Aleyát nagyban meglepte a vakmerő tett, hiába vághatta volna le Rea lábát, nem tette, nem is tehette meg. A rúgás ereje miatt kénytelen volt hátrálni néhány métert, majd farkasszemet néznie a szeme közé tartó vörös fénykardpengével. Választás nem lévén egy gyors, festői mozdulattal hárította a csapást, majd csak azt találgathatta: hová csap le a lány másik fénykardja. Hamar meglátta azt, a penge éppúgy a fejét támadta, mint az előző, azonban oldalról közeledett, mintsem előlről.

A nő lebukott előle, majd hátraszökellt, hogy kikeveredhessen a nem várt slamasztikából. A lányt elszántsággal töltötték el a látottak, hamar folytatta a támadássort, ám ezúttal már nem volt olyan könnyű dolga. Aleya könnyedén hárította a számára darabosnak ítélt, ügyetlen kardcsapásokat, aztán, amint eljött a megfelelő alkalom, kirúgta a kardot jobb kezéből. A lány meglepetten nézett a fegyver után egy pillanatra, ezalatt Aleya egy gyors rúgással felgáncsolta, és mire a lány kettőt pislogott volna, már a másik kardja is kikerült a kezéből, Aleya vörös pengéje pedig a torkára szegeződött.

– Győztél – nyögte ki a lány egy másodperc elteltével, majd a mestere deaktiválta a fegyverét és a tokjába helyezte.

– Ez meg mi volt? – kérdezte szúrós tekintettel Aleya.

– Azt mondtad, harcoljak. Harcoltam – jelentette ki a lány.

– Összesen kétszer vághattam volna le a karodat, egyszer a lábadat és legalább ennyiszor a lekkudat – folytatta dühösen a sith. – Azt hiszed, hogy ez csak egy játék, ifjúhölgy? Ezen fog múlni az életed, és te meghaltál.

– Nem ezért tanítasz, mester? – mondta feleletként Rea. – Hogy megtaníts harcolni, jobban bánni az Erővel, és győzni, amikor úgy tűnik, már nem is lehetséges?

– Mert mit gondolsz, most mit csinállok? – vágta rá Aleya. – Ez eddig egy nagy nulla. Ostoba vagy, egyik meggondolatlan lépést teszed a másik után, ami már gond, de te még ezeket az egyszerű mozdulatokat sem tudod rendesen megcsinálni. Egyáltalán mi ez a harcstílus? Szégyent hozol az Atarura.

– Niman – helyesbített Rea.

– Na, annak ezt végképp nem lehetett nevezni. Egyébként, ki mondta neked, hogy azt használhatod? Ataru, más forma eszedbe se jusson.

– De miért? – felelt Rea. – A Niman könnyebb, azzal vagyok a leghatékonyabb, pláne a két kard miatt. Nem lehetne...

– A Niman könnyű, de nem lehet olyan szintre vinni, mint más formákat. Ha végre kivered a fejedből azt a sok makacskodást és végre elkezdted azt csinálni, amit én

mondok, ifjúhölgy, és kitanulod az Atarut, akkor erősebb leszel, mint a Nimannal valaha is lehettél volna – jelentette ki a twi'lek.

- Ha a hatékonyság a lényeg, akkor miért nem a Vaapad?
- A Vaapad a Sith formája, az nem való neked – rázta a fejét Aleya.
- Én sith vagyok – felelte a lány, a mestere elnevette magát.
- Hogyne, persze... A mestered vagyok, Rea, jobban ismerlek, mint a saját tenyeremet. A Juyot javasolhatnám még neked, ám ahhoz még elkéne neked tíz-tizenöt év tanulás; jóval hamarabb jönnek majd neked az élet-halál helyzetek. Ataru.
- Értem, mester – bólintott rá végül a fiatal.

Aleya rövidesen intett neki, hogy álljon fel. Az ifjú torguta arcán sorra csorogtak az izzadságcseppek, szaporán vette a levegőt, és a feltápászkodása is hosszú másodperceket vett igénybe.

- Elfáradtál.
- Nem, én... – felelte Rea, ám hamar félbeszakították.
- Kijelentés volt, nem kérdés – vágta rá a twi'lek, majd tartott némi hatásszünetet. – Végeztünk, majd holnap folytatjuk; most egyébként is van előttünk egy csata. Azt javaslom, várd ki a kabinodban.

- Segíteni akarok benne – jelentette ki a lány.
- A kabinodba méész – ismételte el Aleya. *Közel van a mentőkapszulákhoz* – gondolta magában, a Hephaistos esetleges megjelenésére is számítva.
- Ahogy óhajtod – engedelmeskedett végül.

Ugyan a lány jellemét ismerve Aleya más feleletet várt, elégedetten bólintott egyet, majd megvárta, amíg Rea felszedi a földről az egyik kardját. A másikat hamar a kezébe kerítette az Erő láthatatlan kötelei segítségével, a lány hamar nyúlni kezdett érte, ám a nő elrántotta a kezét.

- Most már csak egy kardod van, ez rásarkall majd az Atarura – jelentette ki a nő, aztán sarkon fordult és megindult a híd felé.

Charles Maxim nagyadmirális megpödörte a barna bajsát, aztán az ajtó jellegzetes hangjára lett figyelmes, ahogyan az kinyílt. Nem kellett hátranéznie ahhoz, hogy tudja, ki érkezett, csak egyetlen személy ismert, aki még ilyenkor is képes lenne magas sarkút viselni.

- Minden jól ment, úrnőm? – kérdezte a férfi még hátra sem fordulva.
- Fogjuk rá, parancsnok – felelte Aleya, miközben helyet foglalt a székében. – Mennyi időnk maradt? – fordult ezúttal Maxim felé.
- Perceken belül elérjük a gravitációs kutat. A felkelők ostobák azt hinni, hogy komplett konvojokat ragadhatnak ki a hiperútból, és mi ölbe tett kézzel nézzük végig az egészet. A flotta készen áll mellesleg, a távollétében is igyekeztem mindent a legnagyobb rend szerint tartani. A felkelőknek nem lesz esélyük.

– Még szép, hogy – felelte a twi'lek. – Nem azért hozattam ki az Excaliburt a Peremvidékről, hogy kilőjük a seggem alól. – Miután a császárnő szembesülni kényszerült vele: az Arkangel of Destructiont a galaxis összes akarata ellenére sem lehet két hét alatt harcképes állapotba hozni, hirtelen új hajóra volt szüksége. Az Excaliburt mindig is kormányozni akarta, már csak Travis miatt is.

A rövid párbeszédet még jelentéktelenebb ideig tartó csend követte.

– Mellesleg, kaphatnék némi információt a lánnyal kapcsolatban, úrnóm? – kérdezte a nagyadmirális úgy, mintha ez lenne a világ legfontosabb dolga.

– Nos, Traya... De miért is érdekli ezt önt ennyire? – ráncolta a homlokát a nő.

– A katonai tanácsadójaként úgy érzem, ez is hatáskörömbe tartozik – vágta rá Maxim. – Elvégre nem tudok javaslatot tenni egy olyan ügy kapcsán, amelyről nem kaptam megfelel tájékoztatást.

– Tájékoztatást? Nos, azt kaphat – bólintott rá Aleya. – Meglehetősen jól halad a képzése, egész ügyes. Ám sajnos makacs is. Mindazonáltal, ha egy kis noszogatás után is, de engedelmeskedik, végre tudom hajtatni vele az akaratom. Meg tudom majd tanítani mindenre, amibe be kívánom vezetni őt.

– És mi van az árulással? – tért rá a témára Maxim. – Ahogy maga is mondta korábban, négy szemkőzt, a lánynak talán nehezebb eshet elfogadni az ön felségét. Talán lehetséges lehet, hogy később próbálkozni fog.

– Nem hinném – rázta meg a fejét a nő. – Eleinte egy kicsit hóbörgött ugyan, ám én úgy látom, hogy már felfogta a helyzetét és sikerült is beletörődnie. Önerőből képtelen lenne eltávolítani a helyemről, és ezt ő is tudja. Várni fog, hónapokat, éveket, vagy akár egy teljes évtizedet is, mire megpróbálkozik valamivel.

– Ami azt jelenti, hogy Traya fenyegetés – vágta rá Maxim.

– Minden sith meg akarja ölni a mesterét – felelte Aleya. – Ha jól emlékszem, összesen hétszer próbálkoztam meg az én mesteremmel. Mindannyiszor kudarcot vallottam, és ő mindannyiszor meghagyta az életem, sőt még tovább tanított. Azt mondta, ez természetes, az igazi mester mindig a tanítványa által hal meg. Ez nem jelenti azt, hogy ez így is fog történni, de tökéletesen felvázolja a helyzetet.

– Miért ne történhetne? Ha Traya egy napon erősebb lesz, akkor erősebb lesz.

– Mert Traya kapcsolata nem olyan szoros a Sötét Oldallal, mint az enyém, vagy bármely más sith-é. Ott van benne a rossz, érzem, és azt is, hogy küzd ellene. Fél tőle, próbálja elrejteni, teljesen megvonatkozni tőle, és én hagyom. Ebből az állapotból könnyedén sötétségbe lehetne taszítani a lelkét, ámde akkor már valóban sith lenne. Így nem ölné meg. Igaz, elvenné tőlem a hatalmat, sőt talán be is zárat valahová, de nem fogja kioltani az életemet. A mesterem akarata teljesül, méghozzá úgy, hogy még az én bőröm is megmenekül.

– Az ön mesterét nem Traya ölte meg? – vetette fel Maxim.

– Nem tudom – rázta a fejét Aleya. – Nincs meg az ereje hozzá, tehát nem tehetette. Viszont minden bizonyíték arra mutat, hogy mégis ő volt; legalábbis senki más nem tehetette meg, csak Traya, tehát mégis megtette. Ő is azt mondja, amikor faggatom róla... Érdekes kérdés, az egyszer biztos, talán sosem tudjuk meg...

– Egy olyan téma, amely határozottan megerősíti bennem, hogy nem biztonságos maga mellett tartania a lányt. Traya veszélyes, és nem csak ez a probléma: egy volt császárnak mindig marad valamiféle támogatottsága. A katonai tanácsadójaként, azt javaslom, hogy végeztesse ki, még hozzá mihamarabb.

– Na igen, milyen kár, hogy enyém az egész galaxis, nemde? – rántott vállat a nő. – Mondja csak, Charles, maga kedveli őt?

– Nem túlzottan, úrnőm – ingatta a fejét Maxim.

– Tudja, az az igazság, hogy én igen – jelentette ki Aleya. – Igaz, volt már engedelmesebb tanítványom is, és némileg ösztönözni is kell őt, de most, hogy már nincs Travis, aki alá adja a lovat, rájövök, egy egész kedves lányka ő. Megtartom. Egy bizonyos módon úgy érzem, jó is, hogy így alakultak a dolgok, számára biztosan. Egyedül képtelen lenne elvezetni az egész galaxist, kellett egy mester neki. És még szerencse, hogy én vagyok az, más nem bána vele ilyen elnézően...

A Jewel 128-as megjelölésű égítést egyike volt azoknak a helyeknek, amelyeket csupán távolsági megfigyelő rendszerek segítségével térképeztek fel. Számos hajó megfordult már arra a hiperúrbán, a magvilágok és az Ilum közt haladva, azonban senki sem érezte szükségét annak, hogy megálljon felette – legalábbis ez volt a hivatalos álláspont, hiszen már biztosan jártak itt.

A gravitációs mező forrását mindenképpen ide kellett telepíteni, valamint a térségben eltűnt konvojoknak is ide kellett kerülnie a kút végett. Ezeket a hajókat mindenképpen elpusztította valami – ez legalább egy lázadó cirkáló feltételezett.

Most pedig egy birodalmi flotta érkezett ide.

Ezegyszer nem kellett idegtépő számításokat végezni az ugrás teljes összehangolása végett. A mező valamennyi hajót kirántotta a hiperútból, amint azok a hatáskörébe értek. Aleya napokon keresztül találgatta azt, hogy vajon milyen arcot vághat majd az ellenséges had parancsnoka, amikor meglátja, hogy a szokásos konvoj helyett egy Ballator osztályú szuper csillagromboló látogatta meg őket nyolc darab második generációs rombolóval egyetemben.

Ám végül épp ő lett az, akinek komikusi végleteket öltött az arca, amikor szembesülni kényszerült a másik fél erőivel. Már várták őket, ebben teljes biztos volt a három Mediator cirkáló láttán, amelyeket hat-hat Liberty és hagyományos MC80-as kísért. A vadászgépek már kint voltak, a kisebb hajók – mint például a Nebulon-B2-esek és a CR90-esek zöme a gravitációs generátor körül tömörült, amely viszont már nem volt bármilyen tekintetben is erőteljes konstrukció.

El lehetett pusztítani – és ez a túlélés kulcsát jelentette.

– Rábasztunk – hümmögött egyet Maxim.

– Alakzatot tarts, teljes sebességgel előre! – parancsolta a császárnő. – A rombolók védjék a vezérhajót, ha elég közel értünk, egyetlen sorozattal megsemmisíthetjük azt a teknőt!

– Nem fogadnék rá. Elég erősen köré tobzódtak a mocskok... – pödörte meg ismét a bajszát Maxim. Általában a félkopasz fejtetőjét szokta vakarni a nagyobb slamasztikák közt, azonban a sisakja végett ez elég szerencsétlenül nézett volna ki. – Ámbár egy vadászraj talán, talán sikerrel járhatna.

– TIE vadászok X-szárnyúak ellen? – fordította felé a tekintetét Aleya.

– TIE elfogó vadászok az X-szárnyúak ellen, és TIE/D védszárnyasok a generátor ellen – mondta határozottan Maxim. – Az áthelyezés után gondoskodtam róla, hogy az Excalibur a legjobb és csakis a legjobb gépeket kapja.

– Gondoskodott? – furcsállta a fejleményt Aleya.

– Furán hangzik, és a világért sem sértődjön meg, úrnőm, de szerintem a fénykard valami hihetetlen mértékben vonzza a csapdákat. Ez volt az első, amint megtanultam a Köztársaság oldalán, és most sem tapasztaltam mást, ahogyan a Sith átvette a hatalmat, és jelentkezni hagyott a galaxis védelmére. Mint mondtam, a vadászokkal semlegesíteni tudjuk a generátort, de nagy veszteségeink lesznek.

– Az mindig van – legyintett egyet az úrnő. – Küldjék ki a fejlett gépeket, a rendhagyóak kelleni fognak a cirkálórabláshoz.

– A mihez? – kérdezte vissza Maxim meghökkenten.

– Meg kell könnyítenünk a vadászok dolgát, ehhez el kell terelnünk az ellenség figyelmét. Ha már úgyis torokra megyünk, akár az eredeti tervhez is ragaszkodhatnánk. Elit csapatokat küldünk az egyik Liberty cirkálóra, és erősen reménykedni kezdünk abban, hogy időben elérjük majd a célunkat.

– Kizárt – ingatta erőteljesen a fejét Maxim. – Nincs osztag, ami önmagában képes lenne...

– Önmagában? Ugyan, kapnak majd ők segítséget. Méghozzá nem is akármilyet!

A két flotta rövidesen lőtávolságba ért a kék csillagköd által megvilágított, csillagtalan, kopár kristálybolygó felett. Az esélyek dacára a birodalmi flotta rettenetes ostromtüzet zúdított az ellenséges hajóhadra. A lázadók turbólézerei vörös nyalábokkal válaszoltak a halál zöldes izzó özönére, majd száz meg száz apró tűzgolyó kezdett kibontakozni a hatalmas hajók között.

Sorra hamvadtak el a kisebb hajók ebben a pokoli záporban, még a birodalmi dreadnought cirkálók is darabokra szakadtak a halál fagyos rengetegében. A Nebulon-B1-es és -B2-es hajók orra letört, vagy egyszerűen kettéhasadtak az iszonyatos tűzerő rájuk eső részéről. Mindeközben a vadászgépek is pusztulni kezdtek, apró fénypontokként tűntek tova a harcmezőn azok, akik képtelenek voltak kitérni egy-egy lövés elől.

A káosz hamar úrrá lett az úr eme parányi szegletén, ám mindkét fél tudta, hogy a Lázadás fog nyerni. Ám a II. Birodalom nem is számolt a győzelem lehetőségével.

A Heart of Darkness birodalmi romboló rövidesen közelharcba kezdhette a Pearl megnevezésű Liberty cirkálóval. A lézernyalábok ide-oda cikáztak a két hajó közt, a

pajzsaik rettenetes rázkódás közepette nyögték a találatokat. A Darkness fölénye egyértelmű volt, ám a parancsnoka mégsem pusztíthatta el a hajót. Részint azért, mert az energiát az elhárító mezőbe kellett koncentrálnia, részint pedig azért, mert az ő parancsa a hajó megbénításáról szólt és nem a felrobbantásáról.

A harcmező más pontjain több cirkáló tüze is jutott egy rombolóra, valamint a lázadó vadászgépek is fölényben voltak a legtöbb ponton. Ám a Darkness fontos volt a terv miatt, ezért a többi hajó igyekezett tehermentesíteni azt, ráadásul rengeteg vadászgépet irányítottak oda az átszállás miatt.

Látszólag minden tökéletes volt a terv végrehajtásához.

– Jól van, fiúk, már megint kifogtuk a legmocskosabb melót! – szólalt fel Emmerson, megtörve a Lambda komp egyhangú zúgását és az odakinti pokol rettenetes lármáit.

– Olyan nincs, hogy könnyű Raptor meló – tette hozzá Silk.

– Ettől leszünk mi az Ászok – vágta rá Devil. – Általános eligazítás? – fordult Emmerson felé. – Tudod, az újak kedvéért.

– Hé, már két teljes napja az osztagban vagyok! – mordult fel Mice viccesen. A nagydarab, fekete hajú, barna szemű férfi egy túlméretezett klón látszatát keltette, aki egy kissé máshogyan jött ki a tartályból, mint a többiek.

– Khm... – köszörülte meg a torkát az őrmester. – Sosem árt egy kis ismétlés. – Eközben egy döbbenetes robbanás robaja és lökéshulláma kapott bele a hajótestbe. Egy másodpercnyi aggodalmas csendet okozott, majd minden ismét a régi lett. – Az uralkodó parancsa szerint, át kell szállnunk az ellenséges hajóra, majd biztosítanunk kell a hangárt az úrnő érkezése előtt. Amint ő megérkezett, közös erővel a híd felé nyomulunk majd, és remélhetőleg még azelőtt megszerezük a hajó felett az irányítást, hogy szitává lőnek a flottánkat.

– Hogy fogunk bejutni a hangárba? – tette fel a már régóta tartogatott kérdést Devil. – Az eligazításon csak annyit mondtak, hogy „*miután a komp sikeres leszállást hajtott végre a 3-as hangárban*”, de hogyan is? Nincs erre egy erőtér, ami megakadályozza? – Többek között ezt sem kérdezték meg az eligazítás alatt.

– Minden erőteret át lehet kalibrálni – felelte Emmerson. – A támadást megelőzően néhány koponya összeállított egy vírust, amely megfordítja a hangármezők polaritását, ám a korai izolálás veszélye miatt csak egy hajónál és csakis a 3-as hangárnál merték használni. Oda minden hajó biztonságban bemehet, ámde a kimenő vadászgépek elporladnak a mezőbe ütközve.

– Jó terv – bólintott rá Devil.

– Nem is tudtam, hogy az ilyen infókat fűnek-fának osztogatják – furcsállta az őrmester információkészségét Mice.

– Nem is – vágta rá Emmerson.

– Akkor maga hogy jutott hozzá? – vontta össze a szemöldökét immár Devil is.

– Nem jutottam – vágta rá katonásan az őrmester.

A lázadók hamar felfedezték a hármás hangár esetét, azonban a vírus blokkolta a vészhelyzeti lezárást. A birodalmi csapatszállító járművek gond nélkül behatolhattak a hajóba, az igazi problémák csak a leszállás után következtek.

Az ellenségnek megvolt a kellő ideje a felkészülésre, a kompokat rakétákkal fogadták, a meg nem semmisített járművekből kiszálló csapatokat pusztító lézertűzzel köszöntötték. Az átszállóegységeknek csupán a harmada tartozott a Raptor osztaghoz, Aleya nem akarta megkockáztatni az Ászok teljes elvesztését. Ám a felkelők kitartó pusztítása így is rengeteg áldozatot követelt a soraikból, amikor Emmersonén kompja talajt ért, majd lenyílt a sűrű fémrampa, a bátor katonák egy valószínű mészárszék közepén találták magukat.

Elsőként Emmerson lépett le a rámpáról, őt Silk és Devil követte, akik gyors, célzás nélkül leadott lövésekkel fedezték a társukat és önmagukat.

– Na, ebből elég volt! – ordított fel harciasan Mice, majd célra emelte a Z-32-es sínágyú csövét az egy szinttel felettük lévő ellenséges állásokra szegezve. A hatalmas fegyver megállás nélkül ontotta magából a vörös nyalábokat, amelyek könnyedén áthasítottak az állvány korlátain, a mögójük fedezékként helyezett tárolókon, a nyomukban megbúvó katonák páncélján és legvégül a húsukon.

Mice nagy lépésekkel halad előre, maga mögött letarolva mindent, amelyet fenyegetésnek vélt. A társai immár fedezéket találtak maguknak az egyik, még korábban elpusztított komp szenes roncsai mögött, és immár célzott lövésekkel kapcsolódhattak bele az öldöklésbe.

A harc még így hosszú percekig folyt volna, amennyiben nem érkeznek meg a már nehézfegyverekkel ellátott csapatok is. A siettségnek köszönhetően nem hozhattak be komoly pusztításra képes harcjárműveket, ám az erőteljesebb sugárvetők, valamint a hatékony birodalmi rakéták már komoly segítséget jelentettek. A hatalmas fémállvány, amelyen a lázadók jelentős része befészkelte magát, hamar támasztóelemek nélkül találta magát, és le is szakadt a talajra, amint elérte egy újabb becsapódás. A megmaradt irodalmiak így már másodpercek alatt végezhettek a megmaradt védőkkel, ezzel eleget téve a vakmerő akció első lépésének.

– Tiszta a terep, küldhetik a csomagot – mondta vegyes érzelmekkel Emmerson a komjába. Ugyan nem vesztett embert a saját csapatából, azonban rengetegen estek el más osztagokból. Sajnálta a katonák halálát, bármennyi értelmet is talált az áldozatukban.

A kijelentést idegtépő várakozás követte. Minden egyes másodpercben benne volt, hogy a lázadók megkíséreljék a hangár visszafoglalását. Ám végül az őrmester megpillanthatta a kérdéses kompot, amelyet két alkalommal is eltaláltak az útja során. Lángolva, rozoga vasmadárként ért le a forró talajra, majd szinte azonnal ereszkedni kezdett a rámpája. Az úrnő megérkezett.

Négyük közül Mice volt az egyetlen, aki még sosem találkozhatott vele, ezért ő meglehetősen furcsállta a nagy harcos személyét.

– Másra számított, katona? – kérdezte tőle az úrnő Mice felé fordulva, miközben magasztos léptekkel járult a színe elé.

A rohamosztagos bizonyára úgy hihette, a sisakja megmenti mindenféle gyanútól, azonban képtelenség volt elrejtteni az érzéseit egy sith előtt. Nyitott könyv volt számára. Ezt felismerve, Mice hamar taktikát váltott. Még egyszer utoljára végignézett, a magas, kopasz, hamuszürke bőrű dathomiri nőn, kinek az arcát, homlokát és fejtetőjét vörös tetoválások díszítették, majd kihúzta magát, és ennyit mondott:

– Öröm lesz önnel szétrúgni a lázadók seggét, úrnőm – jelentette ki a férfi.

– Aryss Odan, ha nem tudná – mondta a dathomiri, majd Emmersonra pillantott. – A hangár biztosítva van? – kérdezte tőle szúrósan.

– Ön szerint? – kérdezte vissza az őrmester.

Aryss hamar körbepillantott a helyiségben, majd elmosolyodott.

– Szeretem a tökös férfiakat – felelte látszólag érzelemmentesen, majd fennkölt léptekkel indult meg a híd felé. – Nem csapnak akkora lármát, amikor meghalnak – tette hozzá utólag.

Mint az útközben kiderült, létezik rosszabb dolog is egy ellenséges cirkáló szűkös időközön belül történő bevételénél: ha mindezt egy sith oldalán kell megtenni. Arysst csupán két dolog érdekelte: a saját élete és a küldetés sikere – hiszen a Sith előszeretettel jutalmazza halállal a küldetés sikertelenségét. Ez azt jelentette, hogy az úrnő nem fordított túl sok figyelmet a kísérői védelmére, sőt hajlandó volt a halál karmai közé vetni őket, amennyiben szükségesnek érezte.

A hosszú, gyilkos pecek alatt Emmersonnak egy dolgot be kellett látnia: a terv működik, ha egy vészjóslóan hosszú veszteséglistával párosul is.

Fájdalmas halálsikolyok, remegő kézzel leadott sorozatok rengetege, és Aryss fénykardjának halálos csapásainak sora után egy meglehetősen bizarr helyzet alakult ki. Aryss tisztában volt vele, hogy minél több ember esik el odakint, Aleya annál dühösebb lesz rá, ezért olyan tempóban tört előre, melyet az emberei képtelenek voltak tartani. Ugyanis akárhányszor friss csapatok ütöttek rajtuk az oldalsó folyosókról, az úrnő előre ment, az embereire bízva a dolgot. Végül ez ahhoz vezetett, hogy Emmersonék megrekedtek a híd közelében, ámde olyannyira lekötötték a lázadó csapatokat, hogy Aryss tovább mehetett.

A sith meg sem állt az utolsó barikádig, amelyet oly alaposan helyeztek el, hogy kénytelen volt a felkelők közé vetnie magát. A fénykardjával hamar véget vetett a szabadság elszánt hívei életének, és így már csak egyetlen akadály maradt előtte: a bejárati ajtó.

Egyetlen hatalmas, erőteljes lökéssel kirántotta azt a helyéről. A vastos duracéltest hatalmas robajjal borult a talajra, majd Aryss hamar átlépett felette. A megmaradt négy felkelő kétségbeesetten tüzelni kezdett az úrnőre, aki hamar visszapattintotta rájuk a lövéseiket. Az elestükkal már csak a személyzet maradt, akik droidok módjára folytatták tovább a feladataikat – ugyan a Pearl közel sem szenvedett el annyi találatot, mint a környező lázadó hajók, azonban még mindig kormányozni kellett, és a lehető legnagyobb kárt okozni vele az ellenséges flottának, ameddig csak lehetséges. A Heart of Darkness már az utolsókat nyögte.

– Zavarok? – szólalt fel Aryss önelégülten.

A hajó kapitányának beazonosított magas, átlagos testalkatú, középkorú togruta háttal állt neki, és üres tekintettel kémlelte a tátongó űrt, amely egyszerre testesítette meg a mindent tartalmazó végtelent és a semmit sem kínáló ürességet az ő szemében.

– Egyszer minden véget ér – dörmögte mély hangon a kapitány.

– Ebben egyet értünk – felelte Aryss, miközben halk léptekkel sétált közelebb a togrutához. Kezében szorosan tartotta a fénykardját, úgy vélte, nem lesz szüksége másra, csak egy gyors és erőteljes szúrásra ahhoz, hogy teljesíthesse a feladatát.

– Még az Erő sem lehet végtelen, hiszen mi magunk sem lehetünk istenek – folytatta a kapitány, amikor Aryss már csak néhány lépésre járt tőle. A nő ekkor riadtan megtorpant, hiszen nem értette, eddig miért nem érzett semmit sem. – Ám mind azokká akarunk válni, nem igaz, esküdt ellenségem? – Ekkor Naala mester egy szempillantás alatt megfordult, és a fénykardja már zöldesen égett, mikor megpillanthatta az ellenfelét.

Az Erő immár figyelmeztette Arysst a közelgő veszélyről, így időben hátrébb tudott lépni. Kardját maga elé emelve, a felfedezés nyomán döbbenetesen állva nézett szembe a számára elképzelhetetlennel. Neki senki sem mondta, hogy a Jedi Rend a felkelők oldalára állt, sőt még csak nem is tartotta elképzelhetőnek ezt a lehetőséget.

– Halál fia vagy – mondta fenyegetően a kapitánynak.

– Egyszer mind meghalunk – felelte bölcsen a mester. – A kérdés csak az, hogy melyikünk fog előbb elpatkolni?

A következő pillanatban a mester nekiugrott a minden szempontból gyengébbnek ítélt tanítványnak, és ezzel kezdetét vette a párbaj, és egyben a következő háború is, amely Sith és Jedi között történt. Naala a tanításaitól eltérően, agresszívan, a Shii-Cho forma minden gyakorlati elvét meghazudtolva sújtott le rá. Aryss a hosszú évek alatt elsajátított Soresu forma használatával igyekezett megvédeni magát.

A két fénykard hevesen ütközött egymásnak az első kardcsapás folyamán, jedi és sith ismét teljes erőből egymásnak feszült. Naala érezte a fiatal sith erejét, és a benne lakozó elszántságot is. Tudta, hogy Aryss inkább meghal, mintsem kudarcot valljon.

Ez tökéletesen megfelelt neki.

Az egyik pillanatban a dathomiri azt hitte, győzhet, a következőben Naala elrántotta a kardját, amely oly hirtelen történt, hogy Aryss keze megszaladt, és

elvesztette az egyensúlyát. Naala egy gyors lábmozdulattal felgáncsolta őt, ám a dathomiri szinte azonnal felpattant a földről, amint padlót fogott.

– Hm... Kár érted – dünnyögte a togruta, Aryss újabb kardcsapással szembesült.

Ugyan kivédte az oldalát fenyegető támadást, és az azt követőt is, azonban számára túl gyors volt a tempó. Naala mester tapasztaltabb volt, évtizedei voltak arra, hogy tökélyre fejlesztesse a technikáját. Az ennek köszönhetően lehetővé váló, iszonyatosan gyors és megerőltető, precíz, nehezen kiszámítható támadássorok döntőnek bizonyultak.

A két penge még így is közel két percen keresztül járhatta a veszedelmes táncát, amikor elérkezett a döntő pillanat. Naala kardja túl gyorsan közeledett Aryss halántékához, így ő kénytelen volt lebukni előle. Ám a jedi ezáltal védtelen maradt egy pillanatra, és ezzel mindketten tisztában voltak. Mielőtt a dathomiri végezhetett volna az ellenfelével, Naala egy erőlkéssel taszította őt odébb.

A kemény képzésnek köszönhetően Aryss tudta, mi a teendő ilyenkor. A kardját a talajba állította, ezzel elejét véve a fallal történő, nem túl kívánt találkozásnak. Ám azzal, hogy ezt megtette, egy pillanatra a jedi került előnybe. Úgy tett, mintha a kardjával le akarna sújtani a sithre, aki ennek megfelelően is mozdult, ezzel bedőlve Naala trükkjének. A mester hatalmasat rúgott Aryss oldalába, aki egy méterrel is odébb kényszerült, majd kétségbeesetten próbált feltápáskodni a földről.

Ugyan a fénykardja még aktív volt, azonban épp a togrutával ellentétes irányban állt, Aryss ebben a pillanatban nem is figyelt igazán. Pokoli fájdalom jelezte számára, amikor Naala a lábszárára lépett, még hozzá olyan erővel, hogy a sípcsontja menten kettéhasadt, és a bőrén keresztül fúrta magát, rettenetes kínokat okozva vált szemmel láthatóvá.

Aryss felordított, a kardját akaratlanul is kiejtette a kezéből, és még azt is elfelejtette megkérdezni magától, miért van még életben.

– Többet érsz te élve, mint halva – nyomatékosította a szándékát Naala mester. Senki sem tudhatta, hogy valóban ez volt a célja, vagy a mester csupán nem akarta, hogy még egy „ártatlan” élet nyomja a bús lelket.

Az elit rohamosztagosokat a legfurcsább dolog várta, amikor elérték a hidat: a semmi. A személyzettől kezdve a kapitányig mindenki elhagyta a helyiséget. Az úrnőnek nyomát sem látták, csupán a fénykardja maradt, valamint a padlón és az oszlopokon vágásnyomok, amelyet méltán tanúsították, hogy a fegyvert igenis használták.

- Mit gondolsz? – törte meg a csendet Silk.
- Jedik – vágta rá Emmerson biztosan az igazában.
- Én nem látom, hogy másik kardot is használtak volna – rántott vállat Devil.
- Magától sem suhintgatott volna így – vakarta a fejt Mice. – Volt itt valaki.
- Akármilyen is történt, bizonyíték nélkül szar se fog hinni nekünk – rázta a fejét Devil.
- Silk, nézd már meg a biztonsági felvételeket! Ott biztos benne van.

– Khm... Van fontosabb dolgunk is – köszörilte meg a torkát Emmerson.

A birodalmi csillagromboló hatalmas fénycsóvaként tűnt tova a kozmoszban, a megannyi találatnak köszönhető robbanássor szinte teljesen elemésztette a hajótestét.

– A Recusant megsemmisült – jelentette az elsőtiszt.

Aleya semmit sem felelt rá, a tiszt közreműködése nélkül is tudta, hogy történik körülötte. Imádta a győzelem mámorát, ámde gyűlölte, amikor kényszerűen végig kell néznie, ahogyan a lázadók felszámolják az erőiket.

– Visszavonulás, esetleg? – pödörte meg a bajszát Maxim. – Óh, hogy a hülye hajófoglalódsdi miatt még arra sem volt elég vadászgépünk... – mondta cinikusan, mikor egy rettenetes becsapódás rázta meg az a hajótestet.

– Pajzsok 30%-on! – jelentette kétségbeesetten a tiszt.

– Fenébe! – szorította ökölbe a kezét Aleya, eljött a pillanat, amikor még ő maga is kételkedni kezdett abban, hogy élve megúszhatják ezt az ütközetet.

Ám a seregek vezérei sosem mutathatják ki az ilyet, Charles is tudta, hogy egy csata akkor veszik el igazán, amikor már a vezérén is látni lehet a végkifejletet. Ő sem tett mást, mint pókerarccal ült, egy kisebb csoda után reménykedve.

– Hívást kaptunk! – szólalt fel a következő pillanatban az elsőtiszt. Aleya kérdő tekintettel fordult felé, fogalma sem volt róla, ki hívhatta őket.

– Kapcsolja – bólintott egyet a twi'lek.

– Megszereztük a hajót – hangzott Emmerson diadalteljes hangja. – A vírus működött, a legénység megmaradt tagjai feladták, mert nem akarták, hogy kiszívjuk előlük a levegőt. Aryss sajnós el...

– Mindez remek, de nagyobb problémáink is vannak – törte meg a rohamosztagos szavát Maxim. – Őrmester, ki tudja valahogy iktatni azt az átkozott gravitációs generátort?

– Hát... – tetetett némi tünődést a férfi. – Véletlenül belefutottunk a leállítási kódokba, ha átküldjük, a generátor automatikusan lekapcsol. Nem tudom, miért van így, biztos volt valami gikszer a...

– Küldje – parancsolta türelmetlenül a császárnő. Épp elég embert veszített...

Ugyan a birodalmi flotta komoly veszteségeket szenvedett, a Pearl-t sikeresen megszerezték és átvizsgálták, valamint az Invinciblet sem érték komolyan mondható szerkezeti károk. A császárnő úgy döntött, a fedélzetén maradnak egy időre.

Rea meglehetősen furcsának találta, hogy napokkal a csata után sem hallott semmit a küldetés sikere felől, ezért úgy vélte, biztosan kudarcnak bizonyult. Ámde

nem tudott szabadulni a gondolattól, miszerint találtak valamit, éppen csak őt elfelejtették tájékoztatni róla.

Hamar elhatározta, hogy a végére jár a dolognak.

Aleya kezdetben észre sem vette az érkezését. A császárnő éppen fürdőzött, a meztelen teste egészen elmerült a forró vízben, a fejénél és nyakánál több nem is látszott ki belőle. A két kezét is a víz felett tartotta, egy adattárolószerűséget tartott bennük, amely egy speciálisan számára kialakított eszköz volt. Nem csak adatokat tárolt, hanem összeköttetésben is maradt a galaktikus hálózattal, így valamennyi államügy – és egyéb teendő – összpontosulhatott rajta, és így ezen keresztül is lehetett intézni azokat. A vízálló szerkezet fontossága ellenére a twi'lek csak félszemmel figyelt rá, a maradék figyelmét a felé közeledő szolgálója kötötte le, aki bort és különféle gyümölcsöket hozott neki, majd elvitte a korábban idehozott tálcán lévő maradékot.

– Jól berendezkedtél – köszörülte meg a torkát Rea, jelezve, hogy ő is itt van.

– Hm? – fordult felé Aleya kíváncsi és egyben szigorú szemekkel.

– Úgy látom, több mint kielégítőnek találja az államügyek intézése közben fennálló körülményeket, úrnőm – hajtott fejet illedelmesen a lány.

– Tegezhetsz, csak azért látsszon egy kis tisztelet is a mondandódban – felelte Aleya. – Egyébként a „Hm?” arra vonatkozott, hogy mi akarsz. Fürödni?

– A korábban elfoglalt cirkálóval kapcsolatban szeretnék érdeklődni – felelte Rea.

– Óh, pedig igazán bejöhethél... Nem harapok – tetetett némi meglepettséget a nő. – Megtaláltuk, amit kerestünk. A Pearl-t a Mon Calamarin készítették, fegyverezték fel és küldték az Ismeretlen Régiókba, még nem is olyan régen. A Sith Tanács már megszavazta, hogy be kell záratni a gyárakat és követlen katonai ellenőrzés alá kell vonni a bolygót, a Szenátus éppen most szavaz az ügyről. Csak bábnak vannak, több mint biztos, hogy azoknak a gyáraknak annyi. Egyedül a Mon Calamari reakciója maradt kérdéses...

– És erről én miért csak most szerzek tudomást? – szakította félbe a mestere mondandóját Rea.

– Mert a te szereped, mint a tanítványom, már csak annyiban nyilvánul meg, hogy a legjobb tudásod szerint tedd azt, amit mondok neked? – vágta rá kerek szemekkel a twi'lek. – Én vagyok a császárnő, ez az én galaxisom, tehát a Mon Calamari sorsa rám tartozik, és nem rád, világos?

– Igen, mester – bólintott egyet hamar Rea, tartott a mestere haragjától. – Ámde, ha nem tudok valamiről, akkor képtelen vagyok segíteni benne, ezért...

– Nincs szükségem a segítségedre – felelte a császárnő. – Ám ha mégis lesz, illetve az adott ügy szerepet játszik majd a tanításodban, akkor nyugi, te leszel az első, aki tudomást szerez róla, ifjúhölgy. Így már megfelel?

– Természetesen, úrnőm, de... – Ezt a mondatot egy hangos pittyenés szakította félbe, amely az úrnő adatpadjáról érkezett.

– Upsz... – fintorodott el a hír olvastán Aleya. – A Mon Calamari most már nyílt lázadásban van...